

РЕШЕНИЕ

№ 4479

гр. София, 05.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.07.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Калин Куманов

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5175** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр.с чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 23.03.2020 г., постановено по НАХД № 16339/2019 г., Софийският районен съд е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № Р-10-830/17.09.2019 г., издадено Зам.-председателя на КФН, с което на ЗД [фирма], ЕИК по Булстат:[ЕИК], за нарушение по чл.108, ал.1 от Кодекса за застраховането, е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. на основание чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2 във вр.с ал.1, т.2 от КЗ и § 1, т.51 от ДР на КЗ.

Недоволно от така постановеното решение е останало санкционираното юридическо лице, което с касационна жалба, подадена в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1 ЗАНН, чрез пълномощника си адв.Г., обжалва същото. Наведеното в жалбата касационно основание е нарушение на закона - чл.348, ал.1, т.1 НПК във вр.с чл.63, ал.1 ЗАНН. Касаторът излага оплаквания за неправилна квалификация на нарушението, като настоява, че същото не е извършено в условията на повторност. В тази връзка се оплаква, че в АУАН не е посочена нормата на закона, отнасяща се до повторност. Отправеното до касационния съд искане е да отмени решението на СРС и да постанови друго, с което да отмени обжалваното НП, а при условията на алтернативност – да преквалифицира правното основание за налагане на санкцията по

чл.644, ал.1 КЗ и да наложи същата в минимален размер. В с.з. касационният жалбоподател не изпраща представител. Не претендира разноски.

Ответникът по касация - Зам.-председателят на КФН, чрез пълномощника си юк.Г. оспорва жалбата. Представя писмени бележки с подробни съображения в подкрепа на искането си съдебното решение да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура предлага касираното решение да се остави в сила като правилно и законосъобразно.

Административен съд-София град, като провери правилността и обосноваването на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в срок от надлежно упълномощен адвокат срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт, а по същество е неоснователна поради следните съображения.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното наказателно постановление.

СРС е бил сезиран с жалба срещу НП № Р-10-830/17.09.2019 г. на КФН. Същото е издадено въз основа на АУАН № Р-06-719/02.08.2019 г., съставен от ст.експерт в дирекция "Застрахователен надзор" на КФН. Обективираният в акта констатации се свеждат до това, че ЗД [фирма] не е изпълнило задължението си по чл.108, ал.1 от КЗ, в срок 15 работни дни от представянето на всички доказателства във връзка с щетата по две претенции: № [ЕГН]/13.03.2018 г. и № [ЕГН]/13.03.2018 г., да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано да откаже плащането.

Установено е, че Аси тур Е. в качеството му на застраховано лице е сезирало КФН с жалба на 28.06.2019 г. по повод заявени две претенции: № [ЕГН]/13.03.2018 г. и № [ЕГН]/13.03.2018 г., пред [фирма] в резултат на настъпило застрахователно събитие във връзка със сключена имуществена застраховка в [фирма]. Претенциите са заведени на 13.03.2018 г., като по тях последно са представени документи от застрахованото лице на 11.04.2019 г. В законоустановения 15-дневен срок няма отговор или плащане, а такова е извършено едва на 12.07.2018 г. Във връзка с постъпилата жалба КФН е изискала от застрахователя документи и информация по случая с писмо изх.№ 91-02-872/04.07.2019 г. Застрахователят е представил документи с писмо от 16.07.2019 г.

Процесната имуществена санкция е наложена при тази фактическа и правна обстановка, която е възприета в пълнота и възпроизведена в спорното НП, като имуществената санкция за процесното нарушение е наложена на основание чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2 във вр.с ал.1, т.2 от КЗ и § 1, т.51 от ДР на КЗ.

С решението по делото СРС е потвърдил наказателното постановление, като е приел, че нарушението е формално, конкретният случай не е маловажен, а при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила.

Административен съд-София град намира, че касираното решение е правилно.

От събраните от районния съд доказателства, обсъдени в мотивите на първоинстанционното решение, се налага безспорният извод, че санкционираното застрахователно дружество е извършило вмененото му с АУАН и НП нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ, за което му е наложена имуществена санкция в размер, близък до

минималния за хипотезата на повторност. СРС е извършил правилна преценка на всички събрани доказателства по делото в тяхната съвкупност, и в резултат на това правилно е обосновал несъмнен извод за действително извършено нарушение, като не е допуснал твърдяните закононарушения при преценката на доказателствата.

Правилно районният съд е изтъкнал, че повторността е категория, относима при определяне на размера на наказанието и подлежи на установяване и преценка от органа, компетентен да наложи наказанието в издаденото от него наказателното постановление, а не от органа, който установява нарушението и съставя АУАН. Ето защо следва да бъде споделена тезата на Съда, че не е необходимо в АУАН да се сочи дали нарушението е за първи път или е повторно. Освен това сред законоустановените реквизити по ЗАНН не присъства информация за поредността на деянието.

Не могат да бъдат споделени оплакванията на касатора за неправилна квалификация на деянието. Именно нормата на чл.108, ал.1 от КЗ съдържа нарушеното от касатора правило за поведение. Нормата на чл.496, макар и специална по отношение на общата разпоредба на чл.108, ал.1 от кодекса, не е следвало да бъде посочвана в НП, доколкото не урежда по друг начин обществените отношения около разглежданото нарушение.

Застрахователното дружество не изпълнило задължението си да се произнесе в законовия срок по предявената застрахователна претенция. След като в законовия срок не е последвало произнасяне по някой от изрично посочените начини, вкл. чрез мотивиран отказ, застрахователят е нарушил законовия текст. Представянето на изискуемите съгласно договора и Общите условия документи поражда задължение за произнасяне, а не за уважаване на предявената претенция. В случая е установено по безспорен начин неизпълнение на задължението за произнасяне по претенцията за обезщетение на щети. Независимо че в административнонаказателния процес доказателствената тежест за установяване на нарушението е на АНО, в случая нарушението е извършено чрез бездействие – липса на дължимо по закон поведение. От една страна отрицателните факти не подлежат на доказване, а от друга - застрахователят черпи благоприятни за себе си правни последици от доказването на даден в срок отговор. Нарушението, изразяващо се в непроизнасяне в срок, е от формално естество, а жалбоподателят и настоящ касатор не е ангажирал доказателства за противното.

Датата на нарушението е точно определена като производна на датата, на която за последен път застрахованото лице е представило относими към претенцията му документи. Освен това следва да се има предвид, че доколкото нарушението е извършено чрез бездействие, то продължава непрекъснато във времето докато бъде преустановено.

В случая следва да се съобрази обективният и безвиновен характер на отговорността по чл.83 ЗАНН, ангажирана срещу юридическите лица и едноличните търговци, при която отговорност е без значение субективното отношение на дееца към нарушението. Законосъобразни са и се споделят от касационния съд и изводите за немаловажност на нарушението. Хипотезата на "маловажен случай" по смисъла на чл.28 от ЗАНН е изключена от публично-правното естество на неизпълненото задължение. В конкретния случай деянието е застрашило обществените отношения - предмет на защита, с висока интензивност, за да се приеме, че същото е административно нарушение. Застрахователното дружество е бездействало в продължителен период от време след изтичане на законовия срок. Наред с това касаторът е юридическо

лице-търговец по Търговския закон, т.е. субект, който по занятие извършва търговска дейност (чл.1, ал.1 ТЗ). След като се занимава професионално със застрахователна дейност, се очаква същият да е запознат с нормативната уредба, касаеща дейността, и стриктно да я спазва.

При извършена служебна проверка по чл.218, ал.2 от АПК настоящата инстанция не констатира основания за отмяна на първоинстанционното решение. Спазени са административнопроизводствените правила на ЗАНН при съставяне на акта за установяване на административно нарушение и при издаване на наказателното постановление, като направените изводи от първоинстанционния съд в този смисъл са съобразени със закона. Решението е правилно и като такова следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна и в негова полза следва да се присъди поисканото от юк.Г. юрисконсултско възнаграждение. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна (безвиновна), защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. Отговорността за разноски в съдебното производство по обжалване на НП е уредено в чл.63, ал.5 ЗАНН. Тази норма е изменена, като е създадена нова ал.3 (ДВ, бр.94 от 2019 г. - 29.11.2019 г.), сочеща, че в съдебните производства по ал.1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Разпоредбата на чл.63, ал.5 ЗАНН (ДВ, бр.94 от 2019 г. - 29.11.2019 г.) предвижда, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. В чл.37, ал.1 ЗПП е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

На ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, който сочи, че възнаграждението за защита в производства по ЗАНН е от 80 до 120 лв. В касационното производство пред АССГ е проведено едно съдебно заседание, в което е взел участие юк.Г.. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност, доколкото подобни дела със същите страни, на същото основание има заведени преди това много в АССГ, делото не предполага полагане на специални усилия от страна на процесуалния представител за запознаване със същото и за изразяване на становище по него. При това положение полагащото се възнаграждение на КФН следва да бъде определено в размер на 80 лв. за касационното производство - този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1, изр.второ и чл.63, ал.3 и ал.5 от ЗАНН във вр.с чл.37 от ЗПП и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 23.03.2020 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 16339/2019 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК по Булстат:[ЕИК], да заплати на Комисията за финансов надзор, [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. (осемдесет лева).

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.